

Sarhoşluk Sevda Ve Aşk

– Sami Biber · 30 Aralık 2016

Şarkıda ne güzel söylemiş şair: "Her kesin bir derdi var durur içerisinde " Çok doğru...Herkesin bir derdi var lakin herkes dünyadaki en dertli insanın kendisi olduğunu sanır. Hatta bazen bunu kanıtlamak için sorar etrafına "Siz hiç böyle bir şey yaşadınız mı? " diye. Karşısındakinin daha da dertli olduğunu gördüğünde ise dışından bir sürü teselli edici lakırdılar etse de içinden "İyi ama ben bu dertleri hak etmiyorum,oysa sen fazlasıyla hak etmişsin." Der. Dışından ise genellikle sabır dileklerinde bulunur hatta " Derdim ne kadar büyük deme, Yaratanım ne kadar büyük de " diyerek bir de ukalalık yapar. Kendisine vermesi gereken akli başkasına vermeye kalkar.

Dertli milletine baktığımız zaman karşımıza üç grup çıkar: 1- Maddi imkansızlıklar yüzünden dertli olanlar 2- Aşk derdi çekenler. 3- Anmaya bile değmez sebepler.

Maddi imkansızlıklar yüzünden dertli olanlar genelde sessiz sedasız bu dertlerini kendi başlarına yaşarlar. Aşk ve sevda derdinden gerçek manada muzdarip olanlar da sessizdir . Ama oldukça büyük bir bölüm salya sümük her önüne gelene, tanıdık tanımadık herkese ne kadar aşık olduklarını izah edebilmenin telaşı içerisindeyler. Öyle aşıktır, öyle aşıktır ki Ne Kerem'in veremi, Ne Aslı, ne hicaz faslı onun aşkıdan daha büyük değildir. O her gün, her gece damacana damacana alkol indirmektedir midesine ...Hep sarhoştur... Oysa sudan başka bir sıvı içemez . O her gece sabahlara kadar uykusuzdur fosur fosur yattığı kuş tüyü yataklarda...Ve en önemlisi eline tırnak çakısını almaktan korkar ama her gün kafasına binlerce mermi sıkar...O müthiş yükseklik fobisine rağmen uçurumlardan atar kendisini.

Uzattık biraz...Konuya girelim artık.

Benim rahmetli peder sağlam içicilerdendi. Sık sık, bazen gün aşırı kurardı çilingir sofrasını...Hoş çilingirler böyle sofralar kurarlar mı işin o kısmını da bilmiyorum ya...Benim peder kurardı...Bir oturduğunda da en az bir yetmişlik büyük rakıyı alkol olarak damarlarına göndermeden "Ben içtim " demezdi. Bu rakı sofraları genellikle neşe ile başlardı. O , hiç bir gün üzüntü ile içenler kategorisine girmedi zaten...Çünkü üzülenler bizlerdik...Özellikle de annem. Çünkü neşeyle başlayan bu filmin sonu hep kabusla biterdi...Annem mutlaka, biz dört kardeş ise genellikle dayak yiyerek ya da "Ne zaman parlayacak " diye korkarak otururduk o sofraya . Annem bize babamızın sarhoş olduğunu söylerdi. Ben de içki içen ve hareketlerini kontrol edemeyen insanlara sarhoş denir sanırdım. Yanılıyormuşum meğer...

Sarhoşun ne olduğunu 1978de ilk göreve başladığım yer olan Manavgat'ta anladım.

Bir gün ev arkadaşım Hasan anlattı...Evet bir Din Kültürü öğretmeni anlattı bana sarhoşun nasıl bir şey olduğunu...Onunla konuşurken babamdan bahsettim...O da bana "Senin baban sarhoş değilmiş...Bir

insan dayak atabilecek, küfür edebilecek kadar kendisindeyse nasıl sarhoş olabilir?" dedi ve sarhoşu anlattı...

Sarhoşluk...

Sözü Hasan'a bırakalım şimdi:

"Yağmurlu bir gündü...Bardaktan boşanırcasına yağıyordu yağmur...Sanki "Ey dünya çok kirlisin seni biraz temizleyim " dercesine yağıyor da yağıyordu. İşte o zaman tanıştık sarhoşla...İstanbul'un meşhur Arnavut kaldırımlarından birinde...Bin güçlkle ayağa kalktı..Koltuğunun altına sıkıştırdığı şarap şişesinden şaraplar yere dökülüyordu. Yolun karşısına geçecekti besbelli ama ayakta durması bile imkansızdı...Nitekim ilk adımını atmasıyla birlikte yüzükoyun yere yapıştı. Kafasını kaldırdığında yüzü-gözü, sakalları at fıskısı ile dolmuştu. Elini kaldırıp o pislikleri temizlemeye bile mecali yoktu..."İşte" dedim..."Sarhoş olacaksın böyle olacaksın" Hem dünyayı bilip hem de sarhoş olunmaz... Sarhoşluk bedenen dünyada olup ruhen tamamen bu dünyadan sıyrılmayı gerektirir. İster şarabın sarhoşu ol, ister bir maşukun aşığı. Böylesine sarhoş olamıyorsan sarhoşluktan bahsetmeyeceksin."

Hasan Çok haklıydı...Sarhoş dediğin davul zurnayla ilan etmez sarhoş olduğunu...Sen bakınca anlardın karşısındakinin kaç ayar bir sarhoş olduğunu...Her babayiğidin harcı değildir sarhoş olmak... Sevda ve aşk da öyle...O da her babayiğidin harcı değildir.

Sevda

Adını sanını kimin nesi, neyin fesi olduğunu öğrenemedim..Herkes hikayesini biliyordu ama adını, sanını, hangi köylü olduğunu dahi bilen yoktu. İşte bu " Bay Sevda " ile Sandıklı'nın Pazarının kurulduğu bir Pazartesi günü tanıştım.

Önce kızgın kızgın bana bir şeyler söylüyor sandım...Direkt yüzüme bakıyordu çünkü. "Affedersiniz bana bir şey mi dediniz?" diye sordum. Sanki deveye köpek ürdü...Kesinlikle muhatabı ben değildim. Zaten beş saniye ya geçti ya geçmedi ; bu esmer tenli ciğeri yanık vatandaş kendisine öyle bir tokat atı ki benim gözlerimden yaş geldi. Sonra bir tokat daha, bir daha ve bir daha...O tokatları bir mandaya vursa kesinlikle hayvancağız anında felç olurdu. Öylesine tokatlar atıyordu kendisine.

Kendi kendisine attığı bir kaç tokattan sonra yine başladı kendi kendisiyle konuşmaya...Bir hayli kızdı kendisine...Ne dediği anlaşılıyordu. Kızgındı, kırgındı orası besbelli ama niçin, niye, kime bu kızgınlık anlayabilene aşk olsun...Bir hayli söylendikten sonra basıyordu kendisine tokadı.

Sordum onun durumunu...Hakkında edindiğim tek bilgi kara sevdaya tutulduğu oldu. Evet kap kara bir sevdaydı onunki. Ne şarkısı vardı "Derdimi Ummana döktüm, Asumana inledim " diye ne de "Ben

aşığım...Seviyorum ulannn” diye kafasında bardak kırıyordu. Aşk ve sevda kelimelerini kesinlikle ağzına almadan kendisini dövüyor da dövüyordu...Demircinin kızgın demiri çelik yapmak için dövdüğü gibi o da kendine attığı her tokatla sevdasına perçin atıyor, o sevdayı çelikleştiriyordu.

Aşk...

Onunla da Batman’da tanıştım...Bir yatsı namazında...Ufacık bir mescitte tanıştık kendisiyle...İmamın arkasında saf tutmuş yatsı namazının farzını kılıyorduk. Birden bir inilti duyduk. Saftaki insanlardan biri boylu boyunca yere uzandı ve çırpınmaya başladı.... Namazı bozduk ve “adamcağıza yardım edelim.” dedik. Bileklerini şakaklarını ovduk...Azıcık kendisine gelince gördük ki asıl yardıma muhtaç olanlar bizlermişiz...Biz namazlarımızı bozmuştuk ama o yattığı yerde tekrar ellerini bağladı ve başladı “Elhamdu Lillahi Rabbil Alemin...Errahmanür Rahim (Alemlerin Rabbi Allah’a hamd olsun...Rahman ve rahim olan O dur.)

Sonra ayağa kalktı Bay Aşk...İmam bile safa geçip namazı başlatmamıştı. Ama Bay Aşk namazına devam ediyordu...Onun gözü ne imamı, ne de cemaati görecek durumda değildi...O Maşukundan başka kimseyi görecek durumda değildi. Devam ediyordu “ Maliki yevmüd din...İyya ke’nabüdü ve İyya ke’nestain...” (Din gününün sahibi O dur...Yalnız O’na kulluk eder ve yalnız O’ndan yardım isteriz “ Her birimiz gibi dilinin ucundan söylemiyordu...Her bir ayet dudaklarının arasından aşk olup çıkıyor ve o ufacık mescidin duvarlarında “ İyya ke’nabüdü ve İyya ke’nestain “ diye yankılanıyordu adeta.

Birilerine sarhoşluğu, sevdayı, aşkı anlatacaksanız anlatın ama bana değil...Ben her üçünü de çok iyi tanıyorum.